

سخنان پزشک‌یان دردسر آفرین است؟

احمدغلامی

یکی از مشکلات جدی رؤسای جمهوری ایران این است که درک درستی از مفهوم «جایگاه سخن» ندارند. آنان گاه سخنانی در مصاحبه‌ها، سخنرانی‌ها، در دیدار با مردم و مقامات به کار می‌برند که موجب سوقرئات در اذهان می‌شود. این ناشی از اعتمادبه‌نفس بیش از اندازه است که به سهولانگاری می‌انجامد. نمونه بارز این سخنان را می‌توان در حرف‌های محمود احمدی‌نژاد پیدا کرد. او با همان زبانی که در گفت‌وگو با مردم و حامیان خود به کار می‌برد، در سازمان ملل نیز سخنرانی می‌کرد و در گفت‌وگوهای رسمی صداوسیما هم به همین شیوه حرف می‌زد. احمدی‌نژاد همه مرزهای رسمی زبان را می‌شکست و این امر ابتدا برای مردم کوچه‌بازار خوشایند و جذاب بود، چراکه به شیوه غیرمستقیم کردار و رفتار حامیان خود را که اغلب از مردم کوچه‌بازار بودند، توجیه می‌کرد. به معنای دیگر می‌توان گفت جامعه همواره تحت تأثیر کردار دولتمردان خود قرار دارد، حتی بعد از چندی مدیران رده‌بالا و میانی دولت احمدی‌نژاد مانند او سخن می‌گفتند و عمل می‌کردند و احمدی‌نژاد غافل از آن بود که «جایگاه سخن» شخص اول مقام اجرائی کشور جایگاه مهمی است و هرچه او به زبان می‌آورد، هم در اجرا و هم در ایجاد نوعی فرهنگ‌سازی مؤثر است. اگر دوره هشت‌ساله احمدی‌نژاد از منظر «جایگاه سخن» کاوش شود، این نتیجه حاصل خواهد شد که سخنان او در گذر زمان کارکرد و اثرگذاری‌اش را از دست داده بود و او برای جبران این نقیصه تلاش کرد با همان لحن و زبان کوچه‌بازاری دست به افشاکاری بزند تا سوبه‌ای تهییج‌کننده به سخنانش بدهد و اثر ازدست‌رفته گفتارش را بازیابد. اما این مهم هرگز اتفاق نیفتاد. «جایگاه سخن» نزد حسن روحانی خاص‌گرایانه بود؛ او به‌ندرت مردم را خطاب قرار می‌داد. روی سخنش بیش از هر چیز نهادهای رسمی و افرادی با هویت‌های مجهول و مبهم بودند و اینن خطاب بیش از اینکه گرگ‌نشا باشد، معمایی به نظر می‌رسید که مردم باید آن را حل می‌کردند. حسن روحانی به‌خوبی از «جایگاه سخن» خود آگاه بود و تلاش می‌کرد بیش از آنکه سخنانش مردم را برانگیزد، مخالفان و کسانی را که چوب لای جرخ دولتش می‌گذاشتند بنسوزد؛ برای همین بسیار از صنعت تلمیح و کنایه استفاده می‌کرد و به‌ندرت سخنانی رک و صریح بر زبان می‌آورد. شاید این ویژگی مباحته از درس‌های طلبگی او نشئت گرفته باشد. حسن روحانی می‌دانست از هر سخن می‌توان معنایی غیر

از آن چیزی که بر زبان آمده، افشاده کرد. او نه صدای مردم بود و نه زبان آنان. زبانش رسمی و امنیتی بود و به‌همین‌دلیل نزد مردم رموزتر از آنچه بود، نشان می‌داد. محمود احمدی‌نژاد و حسن روحانی باور نداشتند در سیاست باید مسائل را صادقانه با مردم در میان گذاشت. تعریف آنان از صداقت و صراحت در بیان با رؤسای جمهور دیگر تفاوت داشت. البته تفاوت مهمی بین احمدی‌نژاد و حسن روحانی وجود داشت. رئیس دولت دهم گفتن خلاف واقع هیچ ابایی نداشت و اغراق نیست اگر بگوئیم او ناقل دو بیماری بزرگ به جامعه ایران بود؛ اینکه هرکسی هر کاری را اراده کند، می‌تواند انجام دهد و خلاف واقع حرف‌های گاه ارزشی است. سیدمحمد خاتمی راه ساده‌ای در پیش گرفته بود. او درصدد بود از جایگاه دانشگاهی خود سخن بگوید. چراکه در آن جایگاه واژه‌ها را راحت‌تر می‌جست و به کار می‌پست. او می‌دانست سخنی که از زبان رئیس‌جمهور خارج می‌شود، بار ارزشی بیش از یک فِرد دارد و همین شناسخت از موضوع او را واهمی‌داشت به زبان عالمانه و فاضلانه پناه ببرد و طرفه اینکه این انتخاب با تفکرش سازگار بود و با هم چفت‌بوست می‌شد. اگرچه گاه مردم از عمق حرف‌های سیدمحمد خاتمی سر درمی‌آوردند اما باورشان این بود که آنان را در سیاست جدی گرفته‌اند. البته چفت‌بوست

نشدن گفتار سیدمحمد خاتمی باکردارش مردم را ناامید و دلسرد کرد و از او چهره‌ای منفعل در بحران‌های سیاسی ساخت. یکی از مشهورترین سخنان حضرت علی(ع) این است که «تا سخن نگفته باشی، کلام در بند تو است و به زمان سخن‌گفتن تو در بند کلامی». خاتمی تلاش کرد بیشتر مواقع سخن در بند او باشد. مسعود پزشک‌یان حد وسط حسن روحانی و سیدمحمد خاتمی است. گاه بارقه‌هایی در سخنانش دیده می‌شود که سمیت‌وسوی مردم‌گرایانه دارد و البته آلوده به جهل و خلاف واقع نیست. لحن و ظن صداایش نشان می‌دهد با مردم کوچه‌بازار آشنا است و می‌تواند زبان آنان باشد. مسعود پزشک‌یان به زبان ترکی تسلط دارد و در خانه این زبان زیسته و به چپ‌وچم آن آگاه است.

<div><div></div><div><div>شنبه ۳ شهریور ۱۴۰۳</div></div></div>
۱۹ صفر ۱۴۴۶
۲۴ آگوست ۲۰۲۴
سال بیست‌ویکم
شماره ۴۹۱۱
۲۰ هزار تومان
۸ صفحه

فرارسیدن اربعین حسینی (ع) را تسلیت می‌گوییم

روزنامه

درد در مرزهای ایران و عراق با نزدیک شدن به اربعین به اوج خود رسید

در همین زمینه یادداشت «رأی اعتماد و چند نکته» از احمد شیرزاد را بخوانید

نگاهی به برخوردهای رادیکال با رئیس‌جمهوری طی چند روز گذشته و بعد از نطق او در مجلس به بهانه دفاع از جمهوریت

سفسطه رادیکال‌ها

تردد در مرزهای ایران و عراق با نزدیک شدن به اربعین به اوج خود رسید

ایران سرشار از شور اربعین

این گزارش را در صفحهٔ ۵ بخوانید.عکس:علی ایک،ایرنا

یادداشت

تندرftگان و کُند آمدگان

مهرداداحمدی‌شیخانی

روزی آن نماینده جوان مجلس دیروز که امروز گرد پیری بر سر دارد، زده بود. واقع امر این است که آنچه گریبان‌چاکان امروز می‌گویند، سخنی غریب نیست، بلکه سخنانی آشناست. نمی‌دانم آن جوان دیروز و پیر امروز، به خاطر دارد یا گرد پیری، گرد نسیان هم بر او یادآور و آیا به یاد می‌آورد که خود برای دیگران مرگ طلب می‌کرد و مرگ برای چه کسی؟ اینجا فقط از باب یادآوری به ایشان می‌گویم، والا بسیار دیگر به یاد دارند که آن بزرگوار، روزی برای مرحوم مهندس «مهدی سازگران» مطالبه مرگ می‌کرد و مگر امروز این جوان تازه از راه رسیده سه‌درصدی چه می‌گوید؟ گمان ندارم که وزیر پیشنهادی امروز با همه ارادتی که به او دارم، خود را بالاتر و برتر از مرحوم بازگران بداند یا حتی گمان ندارم که آن پیر امروز و نماینده جوان مجلس دیروز، همچنان بر این عقیده باشد که آن مرگی که برای مرحوم بازگران طلب می‌کرد، خواسته‌ای اقلانه بوده. حالا گیرم زمانی که او نماینده بود، مثلا نماینده‌ای ۶۰درصدی بود و این نماینده امروز، نماینده‌ای سه‌درصدی. درصددش که مهم نیست، هست؟ وقتی برای

یادداشت

رؤیای فلسطین

کورش الماسی

۱- روابط بین‌الملل عرصه رقابت بی‌رحمانه برای کسب و تحقق «منافع ملی» است. نکته‌ای که به‌ندرت به طور شفاف

اذعان می‌شود، این است که «روابط بین‌الملل قاعد اخلاق و نظم حقوقی است». به عبارتی عرصه روابط بین‌الملل «میدان تقابل و نبرد» بر سر منافع ملی است. نکته درخور توجه اینکه در جهان خرد، دانش و فناوری بنیاد معاصر، دولت‌ها سازوکار و

سازمان اجرای قوانین ملی (قانون اساسی) در عرصه‌های داخلی و خارج هستند. به بیانی کاربردی، دولت‌ها ذاتا سازوکارها و ساختارهای حقوقی هستند و اخلاق در حیطه وظایف دولت‌ها نیست، نکته‌ای مغفول نزد برخی حامیان مسئله فلسطین این است که توجهی به این حقیقت که مسئله حمایت از موضوع فلسطین یک موضوع اخلاقی و نه حقوقی است، ندارند.

چهره آشنای محیط زیست رئیس سازمان حفاظت از محیط زیست شد

آغاز به کار شینا انصاری

با بازدید از ورجین

برگزیده‌ها

وزارت اطلاعات اعلام کرد

بازداشت ۱۴ تروریست داعشی

چگونه دیپلماسی اقتصادی می‌تواند

به رفع ناترازی انرژی کمک کند؟

علاج سرمایه

بازگشت کیمیا به ایران یک قصه قدیمی

حمله اوکراین به یک پایگاه هوایی

و تداوم تهاجم روسیه در پوکروفسک

پیشروی دوجانبه

یادداشت

یادداشت

«عارف» و مسئله توسعه مکران

کیومرث اشتریان

در ادامه نوشتارهای «منشوری برای دولت پزشک‌یان» امروز به یکی از کلیدهای اساسی توسعه کشور یعنی سواحل مکران می‌پردازم. تأکید می‌کنم که نقیش معاون اول رئیس‌جمهور در این حوزه، اساسی است تا بتوان کار را از سخن به عمل درآورد و تدبیر استوار کرد. مهم‌ترین مشکل عدم توسعه موفق مکران، «اداره و حکمرانی» (Governance) آن است. ریشه مشکل حکمرانی هم به نوبه خود عبارت است از تودرتویی نهادی. این سخن آقای عبدالرحیم کردی، از مدیران باسابقه منطقه آزاد چابهار، جالب است: «در دهه ۸۰ رهبری به گنج پنهان سواحل مکران توجه می‌کنند و قیاس بر این می‌شود که سواحل مکران توسعه پیدا کند. در این فاصله همه به سواحل مکران ریختند و به دست و پای همدگر لیولیدند. حالا شده یک کلافی که همه به همدگر گیره خورده‌اند و تکان هم نمی‌توانند بخورند و هیچ کاری هم انجام نمی‌شود. وقتی هم که صحبت از کارکردن می‌شود، انگشت اشاره هر نفر به سمت نفر بعدی می‌رود». پیش‌ازین در نوشته‌های گوناگونی درباره مکران سخن گفته‌ام. این موضوع را باید با تکرار به مسئله اصلی دستور کار دولت تبدیل کرد. ملاحظات انجام‌شده، طرح‌ها و پروژه‌های تعریف‌شده در مکران اغلب آشکار است. آنچه می‌ماند، اراده معاون اول برای کره‌ششایی از کلاف تصمیم‌گیری و اجرا در توسعه مکران است. هنر دکتر عارف در جمع‌بندی‌ها زبان‌زد کارشناسان دستگاه‌های اجرائی است. امید است که ایشان توجه خود را بر مقولات زیر متمرکز کنند:

۱- یک راه‌حل فوری سزای معضل تودرتویی نهادی که بارها گوشزد کرده‌ایم، این است که رئیس‌جمهور یا معاون اول، خود شخصاً امور مکران را اداره کنند و حتی‌الامکان یک هفته در ماه را در آن منطقه بگذرانند. اگر نمی‌توانند، یک مدیر باسابقه مانند فرهاد رهبر، حسین دهقان، عبدالرحیم کردی، مهدی کرباسیان یا مدیری از بخش خصوصی مانند حسین سلاح‌پورزی را در آنجا به کار بگذارند؛ البته با اختیارات اصل ۱۲۷ قانون اساسی. مشکل اصلی اداره و حکمرانی را بایستی با اختیارات کامل حل کرد، چراکه تعدد دستگاه‌ها و تودرتویی وظایف و تکالیف آنها به گونه‌ای است که اساساً امکان اداره وجود ندارد. باید همه دستگاه‌ها و استان‌های ساحلی تحت فرمان یک حکمران توسعه‌گرای واحد (غیرنظامی) انجام وظیفه کنند. کر و قَر مکران برای غلبه گفتمان توسعه در کشور ضروری است. فرستاده امام‌در شاه چون بازگشت/ همه شهر مکران پرواز گشت».

۳۳۰

صفحه‌نامه‌در

صفحه

۴

۳- چرا مناقشه فلسطین-اسرائیل، بعد از ده‌ها، خسارات گزاف انسانی و تلاش‌های بی‌شمار، حل‌وفصل نشده است؟

سفسطه‌افزون‌ترین و بدیهی‌ترین پاسخ این است که «آمریکا نمی‌خواهد»، چراکه حل‌وفصل مناقشه فلسطین-اسرائیل، یعنی صلح، ثبات و توسعه در خاورمیانه.

۳۳۰

صفحه‌نامه‌در

صفحه

۴

^[1] در ادامه نوشتارهای «منشوری برای

^[2] در ادامه نوشتارهای «منشوری برای